

atelier
2022

els nouwen
behind bars
26/5-25/6





Els Nouwen in gesprek met E.P. Ernst (fragment)

Veel schilderijen hanteren symbolen, structuren en elementen uit teken- en letterspelletjes. Wil dat zeggen dat jouw werk vraagt om gelezen te worden als een rebus?

De toeschouwer zou die associatie kunnen maken, maar nee, dit zijn geen beeldraadsels. Ik plaats beelden tegenover symbolen en verschillende vormen van tekens. Die montages zijn inderdaad cryptisch. Ze lijken absurd, irrationeel, alsof het beeld ontspoorde.

De dynamiek van het spel is analoog met het spel dat ik als schilder speel. Ik geloof niet in coherentie logica binnen het beeldvlak, en ook niet in het schilderen in *default mode*. Voor mij is disruptie noodzakelijk.

Het is de verf die betekenis genereert, dus "speel" ik met de verfhuid. Die varieert van ruw tot vloeibaar, tot precies en afgewogen. Het schilderij is een ongrijpbaar en mysterieus veld. Ik hou van eindeloze variaties in de plaatsing van motieven en figuren in en tegen dat veld. Ik hou van een vloeibare stijl die kan transformeren. Die motieven komen uit mijn beeldarchief, geordend volgens mijn heel eigen logica. De constructie van de schilderijen is een langdurig associatief proces.

Je vertelde me dat het essay van W.J.T. Mitchell "What Do Pictures Want?" voor jou een belangrijke bron van inspiratie is geweest. Mag ik de vraag van Mitchell naar jou terugkoppelen: "wat willen jouw schilderijen?"

Ik wil véél. Het schilderij wil ook véél. Maar concreet (lacht): het schilderij, elk schilderij wil overrompelen. Het werk wil, moet bij de toeschouwer een viscerale reactie teweegbrengen. Mijn schilderijen zijn vaak donker, zoals nachtmerries donker zijn. Dat heeft alles te maken met het feit dat

de wereld ook voor mij persoonlijk hard binnenkomt. Dus ja, het beeld kan doen huiveren, en ook de verfbehandeling is dikwijls brutaal en gewelddadig. Ik wil dat de toeschouwer voelt dat hij met zijn voeten in het vuil staat. Beelden moeten voor mij voorbij *likeability*. Om tot nadenken aan te zetten moeten ze hun welsprekendheid opofferen.

Het zijn inderdaad beelden die vragen oproepen en die exegeten zullen prikkelen. Een hoofdstuk uit mijn boek over jouw oeuvre zou in elk geval een onderzoek zijn naar de christelijke iconografie in je werk. Kun je daar iets over zeggen?

Het beeld van de gekruisigde Christus, als figuur op de grens tussen leven en dood, hoort bij mijn eerste herinneringen als kind. Het is heel mijn leven van diepe betekenis gebleven. Breder is er inderdaad een fascinatie voor iconografie, rituelen, symboliek, het sacrale. Het sijpelt door in mijn werk en verbindt zich met beelden uit andere domeinen. Geweld en seksualiteit, en andere existentiële ervaringen. Dat levert ambigue beelden op, omdat ik graag ingrijp op iconografieën. Ik verplaats beelden opzettelijk naar andere contexten waarin ze onverwachte betekenissen genereren.

Het naast elkaar plaatsen van beelden die met elkaar botsen doet me denken aan surrealistische en ook dadaïstische strategieën. Voel je je daarmee verwant?

Niet meteen stijlgewijs, maar ik ben wel zeer geïnteresseerd in de filosofie van beide stromingen. En hun methodieken die een manier zijn om aan een te prangende realiteit te ontsnappen. De vrijheid en de energie die ontstaan wanneer je het irrationele toelaat, vind ik essentieel.

Els Nouwen's paintings are the outcome of a long journey. After their conception, images are undressed, questioned, attacked and deconstructed.

The process continues with many reassessments, adding new layers of paint and meaning, and is finalized at the end of an intensive dialogue with the material.

Els Nouwen plays in earnest. The play involves analysis and research. Her existential struggle results in brutal and enigmatic shapes. Physical and cerebral at the same time.

The earlier images of previous works, damaged with precision throughout an iconoclastic ritual, have changed.

In recent times the paintings consist of grids, montages, cut up images. There is a tendency towards order, structure and juxtaposition. A developing narrative, but also its breakdown.

While, as before, we observe a distrust of smooth photographic images, a personal iconography is gaining ground.



or dus



Art is a true account of the activity of mind. Because consciousness, in Husserl's formulation, is always consciousness of something, art thinks ever of the world, cannot not think of the world, could not turn its back on the world even if it wished to. This does not mean that it's going to be honest as a mailman; it's more likely to appear as a drag queen.

Donald Barthelme, Not-Knowing, 1982

copper>icon>gold>changing light>
luminosity>warmth>evenness>
copper>icon>gold>changing light>
copper>icon>gold>changing light>
luminosity>warmth>evenness>
copper>icon>gold>changing light>
precision>detail
luminosity>warmth>evenness>
precision>detail



Genesis 3:19

to dust shalt thou return



The phrase "when pigs fly" is an adynaton, a figure of speech so hyperbolic that it describes an impossibility. The implication of such a phrase is that the circumstances in question will never occur. The phrase has been used in various forms since the 1600s as a sarcastic remark. The idiom is apparently derived from a centuries-old Scottish proverb, though some other references to pigs flying or pigs with wings are more famous. (source: Wikipedia)

Când o zbura porcul (when the pig shall fly)
kun lehmät lentävät (when cows fly)
quand les poules auront des dents (when hens will have teeth)
когда рак на горе свистнет (when the crayfish will whistle on the mountain)
In his Fourth Book of Gargantua and Pantagruel from 1552, François Rabelais makes the aphorism into a dramatic event, when the giant Pantagruel fights the Chitterlings and its champion, "a huge, fat, thick, grizzly swine, with long and large wings, like those of a windmill.



Sorry